

Sygn. akt III AUa 1722/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSA Irena Goik
Protokolant	Beata Przewoźny

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013r. w Katowicach

sprawy z odwołania S. R. (S. R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego S. R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

z dnia 26 czerwca 2012r. sygn. akt IV U 578/12

oddala apelację.

/-/SSA M. Żurecki /-/SSA J. Pietrzak /-/SSA I. Goik

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1722/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 marca 2012r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu S. R. prawa do emerytury. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony nie spełnia warunków wymaganych art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999r. uznał za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 27 lat, 8 miesięcy i 24 dni. Organ rentowy nie uznał za pracę w warunkach szczególnych okresu pracy w (...) Sp. z o.o. od 15 listopada 1973r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku monter samochodowy,

z uwagi na fakt, iż pracodawca pismem z dnia 29 lutego 2012r. anulował wystawione uprzednio świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 19 czerwca 2010r. jako błędne, stwierdzając, że praca na tym stanowisku nie była pracą w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania świadczenia emerytalnego. Odwołujący zarzucał naruszenie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, poprzez uznanie, iż nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazywał, iż w okresie zatrudnienia od 15 listopada 1973r. do 1 listopada 2005r. wykonywał prace i podejmował czynności mające związek z doraźną obsługą i naprawą pojazdów mechanicznych swojego pracodawcy. Argumentował, iż w okresie swojego zatrudnienia w ciągu każdego roku, niezależnie od warunków atmosferycznych, pracował na zewnątrz w kanale remontowym, gdzie dokonywał napraw pojazdów mechanicznych pracodawcy. W jego ocenie, nie ulega wątpliwości, iż wykonując obowiązki na rzecz swojego pracodawcy, w szczególności w okresach jesiennych, zimowych (niskie, ujemne temperatury), a także letnich, pracował w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wywodząc jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie oddalił odwołanie.

Sąd ustalił:

S. R. urodził się (...), wniosek o emeryturę zgłosił w dniu 10 lutego 2012r. Do wniosku załączył m.in. świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 19 czerwca 2010r. wydane przez (...) Sp. z o.o. w W., w którym wskazano, iż był zatrudniony w okresie od 16 stycznia 1971r. do 28 lutego 2009r.

i w tym okresie od 15 listopada 1973r. do 1 listopada 2005r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych na stanowisku monter samochodowego wymienionym w wykazie A, dział XIV, poz. 16 pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 9 MBiPMB z dnia 1 sierpnia 1983r.

Następnie, pismem z dnia 29 lutego 2012r. pracodawca anulował wydane świadectwa pracy w warunkach szczególnych, wskazując, iż ze względu na warunki pracy, praca ubezpieczonego nie była wykonywana w warunkach szczególnych. Organ rentowy uznał za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r. okresy składkowe w wymiarze 27 lat, 8 miesięcy

i 24 dni. Nie uznał żadnego okresu pracy za wykonywany w warunkach szczególnych. Odwołujący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

Wnioskodawca z dniem 16 stycznia 1971r. został zatrudniony w Cementowni (...) w R. (następnie (...) Sp. z o.o.) celem odbycia 6-miesięcznego wstępnego stażu pracy na stanowisku operatora zespołu przenośników w Wydziale Transportu Kolejowego. Pracę na tym stanowisku wykonywał do 20 października 1971r.

W okresie od 25 października 1971r. do 15 października 1973r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po odbyciu służby wojskowej do pracy został ponownie przyjęty z dniem

14 listopada 1973r. na stanowisko monter samochodowego w Wydziale Transportu Samochodowego. Ubezpieczony wykonywał pracę w warsztacie samochodowym, gdzie wykonywane były naprawy samochodów technologicznych (B., T.), osobowych

(do których zaliczano m.in. osinobusy) oraz uniwersalnych (czyli samochodów skrzyniowych np. S.).

Łącznie obsługiwano około 100 jednostek, w tym samochodów technologicznych było ponad 20, w tym ok. 15 B.. W warsztacie zatrudnionych było 10-15 osób, z których większość wykonywała pracę mechaników samochodowych. Był ponadto spawacz i do połowy lat 80-tych pracownik zatrudniony jako elektryk, a od połowy lat 80-tych - tokarz.

Na warsztacie znajdowały się 2 kanały remontowe, a następnie wybudowany został jeszcze jeden pod wiatą. W dużej hali znajdował się jeden kanał remontowy, który służył do obsługi samochodów technologicznych. Ponadto, w garażach obok znajdowały się dwa dodatkowe kanały. Były również oprócz stanowisk z kanałami remontowymi wydzielone stanowiska pracy bez kanałów. W ramach warsztatu wykonywano zarówno remonty bieżące jak i średnie. Naprawy były wykonywane zarówno z kanałów remontowych jak i poza kanałami remontowymi. Z kanałów remontowych wykonywano wszystkie naprawy podwozia, układów hamulcowych, układów kierowniczych oraz układu napędowego. Natomiast, poza kanałami wykonywane były naprawy hamulców, wymiany szczęk hamulcowych, wymiany silników, drobne naprawy wewnątrz samochodu, wymiana szyb, czy naprawy blacharskie, którymi zajmowali się mechanicy wspólnie ze spawaczem. Ponadto, w silnikach wykonywano wymiany wałów, tulei, tłoków. Z kolei, samochody technologiczne były tak wysokimi samochodami, że wiele napraw, jak np. wymiana drążków stabilizacyjnych, wymiana podwieszek, wymiana głowic, uszczelki pod głowicami, wymiana silników, wykonywanych było spoza kanałów. W przypadku samochodów technologicznych, prace remontowe odbywały się mniej więcej po równo w kanałach remontowych i poza nimi. Natomiast, samochody uniwersalne i osobowe głównie były naprawiane z kanałów remontowych. Mechanicy nie byli przydzielani do wykonywania konkretnych czynności, czy rodzajów zadań, każdy wykonywał takie prace remontowe, które aktualnie były potrzebne. W połowie lat 80-tych, po odejściu elektryka - p. T., ubezpieczonemu powierzono wykonywanie dodatkowych czynności związanych z naprawami elektrycznymi. Prace takie wykonywał

w warsztacie elektrycznym wyodrębnionym z garaży, gdzie znajdowały się 2 dodatkowe kanały. Te naprawy elektryczne polegały na wymianie żarówek, wymianie całych instalacji elektrycznych, wymianie elektrycznych urządzeń grzewczych, naprawie wycieraczek, wymianie alternatorów, rozruszników, prądnic. Wykonywanie tego rodzaju prac w przypadku samochodów osobowych i uniwersalnych nie wymagało korzystania z kanałów remontowych. Jedynie część prac elektrycznych odbywała się w kanale remontowym. Prace w opisany sposób ubezpieczony wykonywał do 31 grudnia 1998r.

Wobec poczynionych ustaleń, Sąd uznał odwołanie za niezasadne, podnosząc w motywach rozstrzygnięcia co następuje:

Ubezpieczony co prawda na dzień 1 stycznia 1999r. wykazał ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w dniu (...)osiągnął 60 rok życia, nie jest członkiem OFE oraz nie pozostaje w stosunku pracy. Nie udowodnił jednak na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Na wstępie wskazać należy, iż fakt, że pracodawca anulował wystawione ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, nie może automatycznie powodować nieuwzględnienia roszczenia ubezpieczonego, bowiem świadectwo takie jest jedynie dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. Oznacza to, iż może być ono kwestionowane zarówno w postępowaniu przed ZUS jak

i w postępowaniu sądowym. Z drugiej strony, jego brak nie przesądza o niewykonywaniu pracy w warunkach szczególnych, bowiem w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych możliwe jest wykazywanie wszelkimi dowodami, w tym dowodami z zeznań świadków, okoliczności, od których zależą uprawnienia ubezpieczonego.

Przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe nie pozwala jednak na stwierdzenie, że w okresie zatrudnienia w Cementowni (...) od 15 listopada 1973r.

do 31 grudnia 1998r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z akt osobowych ubezpieczonego wynika, iż po powrocie z wojska zostało mu powierzone stanowisko montera samochodowego. Stanowisko pracy ubezpieczonego było określane w taki sposób do sierpnia 1980r. Od dnia 1 września

1980r. jego stanowisko określano jako montera-elektryka, elektromontera lub montera samochodowego. Z tym, że w tym czasie te dodatkowe stanowiska pojawiały się sporadycznie. Natomiast, od 1 kwietnia 1984r. stanowisko pracy ubezpieczonego było określane jako monter samochodowy-elektromonter lub monter samochodowy-elektryk i jedynie sporadycznie wskazywano na stanowisko montera lub montera samochodowego.

Dla ustalenia charakteru pracy ubezpieczonego w tym okresie Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadków. Dokonując ustaleń, Sąd w szczególności oparł się na zeznaniach jego bezpośrednich przełożonych, tj. R. P., który pracował w latach 1965-1985 jako mistrz wydziału samochodowego i S. G., który od 1985r. był dyspozytorem, następnie od 1993r. kierownikiem wydziału transportu samochodowego, a przed 1985r. pracował jako mechanik samochodowy. W mniejszym zakresie podstawę tych ustaleń stanowiły zeznania J. S. i R. S., którzy w przeważającej części swojego zatrudnienia wykonywali pracę w charakterze operatorów sprzętu ciężkiego i nie mieli możliwości codziennej obserwacji pracy odwołującego. Sąd nie oceniał natomiast zeznań H. R., która nie posiadała wiedzy, co do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego.

Z zeznań przełożonych niewątpliwie wynika, iż w ramach warsztatu wykonywane były prace zarówno w kanałach remontowych jak i poza nimi. Przy czym, co istotne, nie było w tym zakresie żadnego formalnego czy nawet nieformalnego podziału i każdy z mechaników wykonywał pracę taką jaką aktualnie była potrzeba wykonać. W warsztacie zajmowano się naprawami trzech rodzajów samochodów: osobowymi, uniwersalnymi oraz technologicznymi. W przypadku samochodów technologicznych, prace w kanałach remontowych stanowiły około połowy wykonywanych prac. W pozostałych pojazdach większość prac wykonywana była w kanałach remontowych, ale część z prac była wykonywana poza kanałami remontowymi i niewątpliwie wykonywanie tych prac nie miało charakteru wyjątkowego, sporadycznego. Ponadto, od mniej więcej połowy lat 80-tych ubezpieczony zajmował się również naprawami elektrycznymi, z których jedynie część odbywała się w kanale remontowym.

Reasumując, nie negując, że znaczna część pracy ubezpieczonego odbywała się w kanałach remontowych, nie można uznać, że stanowiła ona jej całość. Ostatecznie również ubezpieczony przyznał, że praca w kanałach stanowiła w jego ocenie ok. 85 % jego pracy. Przyjęcie nawet jednak takiej proporcji pracy w kanałach remontowych i poza nimi nie pozwala na uwzględnienie spornego okresu, bowiem praca w warunkach szczególnych nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Brak jest przy tym podstaw do przyjęcia, mając na uwadze ustalony stan faktyczny, iż pozostała część pracy ubezpieczonego poza kanałami wykonywana była wyłącznie przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych.

Wskazać ponadto należy, iż fakt wypłacania dodatku za pracę w warunkach szkodliwych nie przesądza sam w sobie, że praca była wykonywana w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem prace uznawane przez pracodawcę za wykonywaną w warunkach szczególnych nie zawsze pokrywają się z pracami, o jakich mowa w powołanym wykazie zawartym w rozporządzeniu. Jak już wskazywano wyżej, uznanie pracodawcy nie jest w tym względzie decydujące. Podobnie krótszy okres zużycia ubrań nie jest wyznacznikiem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd nie kwestionuje, iż praca na stanowisku mechanika prowadziła do szybszego zużycia ubrań, ale nie jest to okoliczność, z którą ustawodawca wiązałyby uprawnienia do wcześniejszej emerytury.

W ocenie Sądu, do pracy w warunkach szczególnych można by kwalifikować jedynie początkową pracę operatora zespołu przenośników, ale jest to bardzo krótki okres, niewystarczający do wykazania 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Apelację od tego wyroku wywiódł ubezpieczony, zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 k.p.c., poprzez dowolne, nieuzasadnione i niezgodne z zasadami wykładni logicznej, praktycznej i celowościowej oraz zasadami doświadczenia życiowego

przyjęcie przez Sąd I instancji, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, że w okresie zatrudnienia w Cementowni (...) od 15 listopada 1973r. do 31 grudnia 1998r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;

- naruszenie prawa materialnego, poprzez jego nieprawidłową wykładnię, a to art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z poz. 16, działu XIV, wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez nieuzasadnione uznanie, że praca wykonywana przez skarżącego nie była pracą w szczególnych warunkach uprawniającą do wcześniejszej emerytury oraz poprzez nieuzasadnione i nietrafne uznanie, że aby uznać wykonywaną przez skarżącego pracę za pracę w szczególnych warunkach koniecznym było „stałe” wykonywanie pracy w kanale w tym sensie, że „stałość” wykonywania pracy w kanale wyłączona była w przypadku sporadycznego, a niezbędnego do należytego wykonywania pracy - wykonywania niektórych czynności zawodowych wchodzących w zakres naprawy pojazdu w kanale - poza kanałem, skoro ubezpieczony wykonywał pracę w kanałach wymiarze 85 % ogólnego czasu pracy, to nie można uznać spornego okresu za okres pracy w szczególnych warunkach; § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez nieuzasadnione uznanie, że za pracę stałą i wykonywaną w pełnym wymiarze czasu pracy można uznać czynności wyłącznie wykonywane w kanale w wymiarze 100% ogólnego czasu pracy - bez wychodzenia z tego kanału ani na chwilę.

Wskazując na przytoczone zarzuty, skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej wyrok decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania skarżącemu świadczenia emerytalnego, poprzez przyznanie skarżącemu prawa do świadczenia emerytalnego, zasądzenie na rzecz skarżącego od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Stosownie do art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227) w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012r.:

- ust. 1 - ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27,

- ust. 2 – emerytura, o której mowa w ust. 1 przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Poza sporem pozostawało, że ubezpieczony ukończył 60 lat i ma staż pracy przekraczający 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do kwestii czy ubezpieczony posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych pod poz. 16 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn.zm.), albowiem od spełnienia tego warunku, stosownie do brzmienia art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4, powołanego rozporządzenia, zależne jest nabycie emerytury po ukończeniu 60 roku życia. Wymieniona wyżej poz. 16 działu XIV wykazu A jako prace w szczególnych warunkach wymienia prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Wobec treści zarzutów apelacyjnych, kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy jest prawidłowość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i tym samym prawidłowość dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów.

Na wstępie tych rozważań należy podnieść, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów. Obejmuje ona rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Musi się ona zatem ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc te uwagi ogólne do rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne. Skarżący nie wykazał bowiem, że wnioskowanie Sądu I instancji wykraczało poza schematy logiki formalnej albo dokonywane było wbrew zasadom doświadczenia życiowego, czy nie uwzględniało nadto jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, natomiast skuteczność procesowych zarzutów apelacji zależna była właśnie od wykazania powyższego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, słusznie uznał Sąd I instancji, że przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, że w okresie zatrudnienia w Cementowni (...) od 15 listopada 1973r. do 31 grudnia 1998r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z zeznań świadków wszak wynika jednoznacznie, iż w ramach warsztatu wykonywane były prace zarówno w kanałach remontowych jak i poza nimi, przy czym, nie było w tym zakresie żadnego formalnego czy nawet nieformalnego podziału i każdy z mechaników wykonywał pracę taką jaką aktualnie należało wykonać. W warsztacie zajmowano się naprawami trzech rodzajów samochodów: osobowymi, uniwersalnymi oraz technologicznymi. W przypadku samochodów technologicznych, prace w kanałach remontowych stanowiły około połowy wykonywanych prac. W pozostałych pojazdach większość prac wykonywana była w kanałach remontowych, ale część z prac była wykonywana poza kanałami remontowymi i niewątpliwie wykonywanie tych prac nie miało charakteru wyjątkowego, sporadycznego. Ponadto, od mniej więcej połowy lat 80-tych ubezpieczony zajmował się również naprawami elektrycznymi, z których jedynie część odbywała się w kanale remontowym.

Reasumując, nie negując, że znaczna część pracy ubezpieczonego odbywała się w kanałach remontowych, nie można uznać, że stanowiła ona jej całość.

Oczywistym jest, że nie każdy rodzaj prac naprawczych przy pojazdach mechanicznych, czy szynowych wymaga ich wykonywania w kanale remontowym. Tymczasem poz. 16 działu XIV wykazu A jako prace w szczególnych warunkach wymienia tylko prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, a nie wszystkie prace przy naprawie pojazdów mechanicznych, czy szynowych. Spośród prac naprawczych powołany wykaz wymienia jeszcze pod poz. 14 prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych a także prace spawalnicze i lakiernicze.

Zatem ustawodawca uznał za prace wykonywane w szczególnych warunkach tylko niektóre z prac wykonywanych zwykle w toku naprawy pojazdów mechanicznych, czy szynowych.

Ta konstatacja wyklucza możliwość zaliczenia do okresów pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które w świetle przytoczonych regulacji nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w takim stopniu, aby zostać wskazane jako wykonywane w szczególnych warunkach, zwłaszcza, że nie chodzi o czynności krótkotrwałe, uboczne, wykonywane incydentalnie, a o czynności naprawcze, które z zasady nie wymagają ich wykonywania w kanale remontowym.

W tym miejscu wypada przypomnieć stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012r. II UK 233/11(LEX nr 1216852), który stwierdził, że „Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny”.

Sam ubezpieczony stwierdził, że praca w kanałach stanowiła ok. 85 % jego pracy.

Za w pełni zasadne należy zatem uznać stanowisko Sądu I instancji, że nawet przy przyjęciu takiej proporcji pracy w kanałach remontowych i poza nimi nie można uwzględnić spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych, bowiem praca w warunkach szczególnych nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Brak jest przy tym podstaw do przyjęcia, mając na uwadze ustalony stan faktyczny, iż pozostała część pracy ubezpieczonego poza kanałami wykonywana była wyłącznie przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że stanowisko Sądu I instancji co do tego, że ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji nie spełnił przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury, jest zasadne.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

/-/SSA M. Żurecki /-/SSA J. Pietrzak /-/SSA I. Goik

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR